

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΗΣΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΘΕΟΥ

Ἡ ἅγια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας «ὡς πορφύραν καὶ βύσσον στολισαμένη» τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων της, τὰ δάκρυα τῶν ὁσίων της καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς της, ἐορτάζει σήμερον τὴν ἡμέραν τῶν ὀνομαστηρίων της. Ὁρθῶς καὶ δικαίως ἐκλήθη καὶ καθιερώθη ὡς «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ ἀπὸ περιόδον ἐνὸς αἰῶνος σκληρῶν ἀγῶνων ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε καὶ κατίσχυσε τοῦ ψεύδους διὰ τῆς προσκυνήσεως ὡς φορέων προσωπικῆς παρουσίας καὶ θείας χάριτος τῶν ἱερῶν εἰκόνων τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀνεγνωρίσθη καὶ διεκηρύχθη ἅπαξ ἔτι ὅτι «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14) τιμήσας οὕτω καὶ ἁγιάσας τὴν ὑλικὴν κτίσιν καὶ τὸ σῶμα μας, διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ «κοινωνοὺς θείας φύσεως» (πρβλ. Β' Πέτρο. α' 4), μετόχους τῆς θείας χάριτος καὶ ζωῆς.

Εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ σωτήριον ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν οἱ ἀρνηταὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁδὸς πρὸς κατίσχυσιν τῆς ἀληθείας ἐναντι τοῦ ψεύδους, ὑπῆρξε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς ἱστορίας της, καὶ αὐτὴ δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ ἐκείνην τῆς συνοδικότητος. Ἡ διάκρισις μεταξὺ ἀληθείας καὶ ψεύδους, ὀρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως, δὲν εἶναι πάντοτε εὐχερῆς. Καὶ οἱ αἰρετικοὶ ἐπίστευον καὶ πιστεύουν ὅτι κατέχουν τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ χαρακτηρίζουν ὡς «αἰρετικούς» τοὺς μὴ συμφωνοῦντας πρὸς τὰς ἀπόψεις των. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μίαν καὶ μόνον ἀuthεντίαν ἀναγνωρίζει: τὴν Σύνοδον τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων της. Ἄνευ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἡ διάκρισις μεταξὺ ὀρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως δὲν εἶναι δυνατὴ. Ὅλα τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες της φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς συνοδικότητος. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς συνοδικότητος.

Τὴν ἐκκλησιολογικὴν ταύτην ἀρχὴν ἀνέκαθεν ἐτόνισεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ τὴν ἐφαρμόζει πιστῶς εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον. Τοῦτο ἴσχυεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ ἐπὶ ἐπιπέδου οἰκουμενικοῦ ἢ πανορθοδόξου, διεκόπη ὁμως λόγῳ ἱστορικῶν συγκυριῶν ἐπὶ μακρόν. Σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν

εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγείλωμεν καὶ ἐπισημῶς ἀπὸ τῆς ἱεραῆς ταύτης οἰκουμενικῆς καθέδρας ὅτι, χάριτι Θεοῦ, συμφωνία πάντων τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θέλει πραγματοποιηθῆ ἢ ἀπὸ πενήντα καὶ πλέον ἐτῶν ἀποφασισθεῖσα Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ ἀπὸ 18^{ης} ἕως 27^{ης} Ἰουνίου ἐ. ἔ., τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι θὰ ἀρχίσουν διὰ πανορθόξου Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ ἐν Ἡρακλείῳ Ἱερῷ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ κατὰ τὴν μεγάλην καὶ εὐσημον ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, θὰ συνεχισθοῦν δὲ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀκαδημία παρὰ τὸ Κολυμβάριον Χανίων. Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ταύτης Συνόδου θέλει προεδρεύσει ἢ ἡμετέρα Μετρούτης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θὰ μετάσχουν δὲ ὡς μέλη αὐτῆς ἀντιπροσωπεῖαι ἐξ ἀρχιερέων ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

Πρώτιστος σκοπὸς καὶ σπουδαιότης τῆς Πανορθόξου ταύτης Συνόδου εἶναι νὰ καταδειχθῆ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡνωμένη ἐν τοῖς Μυστηρίοις, καὶ μάλιστα τῇ Θεῷ Εὐχαριστία, καὶ τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συνοδικότητι. Διὸ καὶ προητοιμάσθη αὕτη ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα διὰ σειρᾶς Προπαρασκευαστικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Προσυνοδικῶν Διασκέψεων, ὥστε τὰ Κείμενα τῶν ἀποφάσεών της νὰ διαπνέωνται ὑπὸ ὁμοφωνίας, καὶ ὁ λόγος της νὰ ἐκφέρεται "ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ".

Τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπασχολήσουν τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον, καθορισθέντα πανορθόξως ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφάσεως τῆς συγκλήσεώς της, ἄπτονται κυρίως προβλημάτων ἐσωτερικῆς δομῆς καὶ ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα χρήζουν ἀμέσου διευθετήσεως, ὡς καὶ ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Γνωρίζομεν, βεβαίως, ὅτι ὁ κόσμος ἀναμένει νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ πολλῶν ἐκ τῶν φλεγόντων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Ἀλλὰ ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διευθετήσῃ πρῶτον τὰ τοῦ οἴκου της πρὶν ἢ ἐκφέρῃ λόγον πρὸς τὸν κόσμον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει παύσει νὰ θεωρῆ χρέος της. Τὸ ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τόσων αἰώνων ἡ Ὁρθοδοξία ἐκφράζει τὴν συνοδικότητά της ἐπὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον καὶ ἀποφασιστικὸν βῆμα, τὸ ὁποῖον ἀναμένεται ὅτι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλα διὰ τῆς συγκλήσεως, σὺν Θεῷ, καὶ ἄλλων Πανορθόξων Συνόδων.

Ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ τέκνα προσφιλεῖ ἐν Κυρίῳ,

Τὰ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα κατευθύνονται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁ Ὅποιος καί, τελικῶς, εἶναι ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας. Ἡμεῖς σπείρομεν καὶ κοπιῶμεν, ἀλλ' ὁ ἀυξάνων εἶναι ὁ Θεός (πρβλ. Α' Κορ. γ', 8). Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ, ὄντως, γεγονὸς ἱστορικὸν καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον ἐναποθέτομεν τὴν ἔκβασίν του. Καλοῦμεν, ὅθεν, πάντας τοὺς

Ὁρθοδόξους ἀνά τὸν κόσμον πιστοὺς, κληρὸν καὶ λαόν, εἰς προσευχὴν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ὅπως στέψη διὰ τῶν εὐλογιῶν Του τὸ γεγονός τοῦτο, διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία Του καὶ δοξασθῇ τὸ πανάγιον Ὄνομά Του. Οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐνότητος τῆς σπαρασσομένης ἀπὸ διαιρέσεις καὶ συγκρούσεις ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου εἶναι ὑπόθεσις ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια καὶ καλοῦνται νὰ ἐπιδείξουν τὸ ἐνδιαφέρον των δι' αὐτήν. Ἦδη, τὰ συμφωνηθέντα πανορθόξως καὶ ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον κείμενα δημοσιοποιοῦνται καὶ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς καλοπροαιρέτου πιστοῦ πρὸς πληροφορίαν καὶ ἐνημέρωσίν του, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔκφρασιν τῆς γνώμης του καὶ τῶν προσδοκιῶν του ἀπὸ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον.

Ταῦτα ἀγγέλλοντες παντὶ τῷ πληρώματι τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς δωρῆται τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καὶ πᾶσιν ὑμῖν πλουσίαν τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν Του, δῶν δὲ καὶ τῷ κόσμῳ παντὶ "τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ" (Β' Θεσ. γ', 16).

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,βις', κατὰ μῆνα Μάρτιον (κ')
Ἐπινεμήσεως Θ'

+ ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος, διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

+ ὁ Περγάμου Ἰωάννης, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ντένβερ Ἡσαΐας, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ἀτλάντας Ἀλέξιος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Πριγκηποννήσων Ἰάκωβος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Προικοννήσου Ἰωσήφ, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Γαλλίας Ἐμμανουήλ, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Δαρδανελλίων Νικήτας, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ντητρόϊτ Νικόλαος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ἁγίου Φραγκίσκου Γεράσιμος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Σηλυβρίας Μάξιμος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος, ἐν Χριστῷ εὐχέτης